

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

& ex melle & medicina, fel merum & venenum efficere potest, ut infirmos fide in tristitiam & desperationem conjiciat. Delectatur enim perditione, Job. 41. v. 13. quandoque internis nox vexat tentationibus peccata exaggerando & gratiam Dei extenuando; quandoque etiam spectra addit, quibus exagitat timidas conscientias, sed muniamus nos panoplia spirituali à Paulo descripta, Eph. 6. v. 13. certo persuasi, quod citra Dei veniam ne pilum à capite conuovere possit, Matth. 10. v. 30. nam princeps mundi iudicatus est, Joh. 16. v. 11.

De Secundo.

Fuit manifestatio, sequitur confirmatio. ubi duo cum primis notanda veniunt:

I. Dubitationis sublatio, quæ fit

1. *Verbis*, v. 38. Nam quid turbati estis, inquit Salvator, & quare tales cogitationes ascendunt in cordibus vestris, q. d. Ego sum Magister vester antiquus, non veni, ut terrorem vobis in cutiam, quod spectra facere solent, sed ut consolatione efficacissima per asssecurationem resurrectionis meæ vos perfundam.

Suppullulat inde

1. *Consolatio*. Nam videtis hîc dilecti, quid à Christo vobis expectare liceat, nimium efficacissimam consolationem in omnibus adversitatibus, est enim Deus omnis consolationis, Rom. 15. vers. 5. & in hunc finem descendit in hanc lacrymarum vallem, ut mederetur contritis corde, & consolaretur omnes lugentes, Esa. 61. v. 2. Diabolus autem est spiritus ille ἀσπιχαιρέτων qui delectatur perditione, Job. 41. v. 13. & afflictis afflictionem addere studet, ut in desperationem ipsos conjiciat, & si vel maximè aliquando consolatoria verba emittit,

& dulce canit, facit ut fallat, instar aucupis, ut depingitur, Ps. 91. v. 3.

2. *Dehortatio*, quia enim cogitationes novit Salvator, provideamus Dominum in conspectu nostro semper, quoniam est nobis à dextris, Pl. 16. vers. 8. & renes probat, Jer. 17. v. 10. quicquid igitur pudet dicere, pudeat etiam cogitare, inquit Hieronymus. Deus enim corda inspicit & iudicat, 1. Sam. 16. v. 7. 1. Cor. 4. v. 5.

2. *Signis*. Nam manus & pedes ipsis ostendit, & videte, inquit, quia ego ipse sum. Contrectate me & videte, quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere.

Hoc ipso comprobatur

1. *Resurrectionis veritatem*. Idè enim cicatrices vulnerum suorum retinuit ἰκκνωμικῶς, ut sanaret vulnus incredulitatis in corde discipulorum ἀθάλασσα φανερώς, inquit Augustinus, qui non poterant sibi imaginari, quod à morte resurrexisset. Aliàs corporis glorificati qualitatis repugnant tales nævi, Eph. 5. v. 27. 1. Cor. 15. v. 41. videbunt quidem impii, quem pupugerunt, in extremo iudicio, Zach. 12. v. 10. Sed quod vulnera & cicatrices visuri sint nusquam dicitur. Cessavit enim talis œconomia, postquam Christus ad dextram Dei exaltatus est, quod evincitur inde, quia corpora nostra in resurrectione omni nævo atque defectu carebunt, utpote ἀίμορφα corpori Christi, Phil. 3. v. 21.

2. *Resurrectionis identitatem*. Nam vero & essentiali suo corpore resurrexit, quod in cruce pendit, mortuum & sepultum est, Joh. 2. v. 19. 21. Ita etiam nos iisdem numero corporibus resurgemus, quæ in hac vita habemus & circumferimus Job. 19. vers. 26. ipsa ossa arida in terra quiescentia, denuò vivifica-

vivificabuntur, Ezech. 37. v. 5. Deus enim omnia sanctorum ossa custodit, unum ex his non peribit, Psal. 34. v. 21. Adde quod congruum est justitiæ divinæ, ut quilibet in corpore suo reportet sive bonum sive malum, quod perpetravit dum in vivis erat. 2. Cor. 5. vers. 10.

3. *Falsis.* Nam adhuc non credentibus illis præ gaudio, & mirantibus, ut inquit Evangelista, esculentum aliquid postulat, & cum offerrent ipsi partem piscis assi, & favum mellis in conspectu eorum comedit, quod iterum secundum dispensationem intelligendum est. Edere enim & bibere, sunt propria corporis naturalis, quibus usus est Christus post resurrectionem, non ex indigentia, sed ut eo modo veritatem corporis resurgentis astrueret, ut Beda loquitur. Quod enim debiliores sunt discipuli in fide, eò magis Christus infirmitatem ipsorum sublevar non solum verbo, quod audiunt, sed etiam signo externo, quod oculos incurrit. Pariter adhuc hodie affectus est erga omnes, qui fidem habent languentem & deficientem. Huc pertinent promissiones gratiæ, Eccl. 42. v. 3. 54. v. 8. Jer. 32. v. 42. Ol. 11. v. 9. &c. quibus innitere firmiter, & si adhuc dubitas præ gaudio, quod ex promissionibus illis oritur, adde signa gratiæ, quibus promissiones ejusmodi confirmantur, ut nulla dubitationis causa fidelibus superesse possit. Rom. 4. v. 11.

II. *Plenior informatio,* quæ revocat ipsos in memoriam.

1. *Sermonis pristini tenorem,* v. 44. ut videant completum, quod antea sapius de passione, morte & resurrectione sua prædixerat. Est enim verax, & quod promittit, infallibiliter præstat, Ps. 33. v. 4.

Revocate vobis etiam in memoriam, di-

lecti, verba quæ locutus est in diebus carnis suæ Matth. 7. v. 7. 11. v. 28. Joh. 6. v. 37. 10. v. 28. faciat quod bonum est in oculis ejus, & ex omnibus verbis bonis, quæ se Dominus præstiturum nobis promisit, unum non præteribit in cassum, Jes. 23. v. 14.

2. *Vaticiniorum prophetarum valorem,* & mentem illorum aperit, ut Scripturas intelligant. Nam animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei, 1. Cor. 2. vers. 14. Christus autem est leo ille de tribu Juda, qui librum aperire, & septem ejus sigilla solvere potest, Apoc. 5. v. 5. ab eo igitur postulanda est sapientiæ piis & assiduis precibus, si verum Scripturæ sensum assequi velimus, Jac. 1. v. 5. Ps. 119. v. 18. Sir. 39. v. 1. & seqq.

Elicit autem ex vaticiniis hæc prophetis

1. *Necessitatem passionis,* vers. 46. Licet enim alius modus redimendi genus humanum Deo non defuit, cujus potestati omnia subjacent æqualiter, convenientior tamen sanandæ miseræ nostræ non fuit ullus, nec esse potuit, quam mors Christi, inquit Augustinus. Agnosce hinc charitatem Patris, qui filio non pepercit, ut servum redimeret, Rom. 8. v. 32. Agnosce charitatem filii, qui se ipsum dedit pro nobis, Tit. 2. v. 14. Agnosce charitatem Sp. S. qui hæc omnia per Prophetas prædixit, & adhuc obsignat in cordibus fidelium, tanquam ἀπαθῶν τῆς κληρονομίας ἡμῶν Eph. 1. v. 14. Si igitur Deus pro nobis quis contra nos? Rom. 8. v. 31.

2. *Necessitatem resurrectionis.* Caro enim Christi erat caro vivifica, Joh. 6. vers. 53. Proinde impossibile fuit, teneri eum à morte, Actor. 2. v. 24. quin etiam nihil profuisset nobis ipse mors, si non resurrexisset, resurrexit enim propter justitiam nostram, Rom. 4. v. 25. & si vel unicum aliquod pec-

catum

Q

carum in expiatio superfuisset, à mortuis resurgere non potuisset, à mortuis resurgere non potuisset, quia stipendium peccati est mors Roman. 6. vers. 23. vide etiam 1. Cor. 15. vers. 17.

3. *Necessitatem prædicationis*, cujus describitur. v. 47.

1. *Modalitas*, quomodo prædicationis illa institui debeat, nimirum in nomine Christi, id est, ad ipsius mandatum. Sunt enim pii pastores legati Christi, per quos exhortatur nos Deus, ut reconciliemur ipsi, juxta Paulum, 2. Cor. 5. v. 20. Cave igitur ne Deum per legatos suos te exhortantem fallas, & operam ludere facias sed libenter obtempera, & verbum eorum cum lenitate suscipe, ut salvet animam tuam, Jac. 1. v. 21.

2. *Materialitas*. Duo enim prædicare debent

1. *Pœnitentiam*, quæ ex lege oritur, Rom. 7. v. 7. & tristitiam secundum Deum operatur, quæ neminem pœnitet, 2. Cor. 7. vers. 10.

2. *Indulgentiam*, ne peccatores desperent in peccatis suis, ut Cain, Judas & alii, sed ad Christum confugiant, de quo omnes Prophetæ testantur, quod in nomine ejus

remissionem consecuturi sint omnes credentes, Act. 10. v. 43.

Hi sunt duo baculi, *Sanfte und Wehe!* Zach. 11. v. 7. quibus omnes fideles animarum pastores uti debent. Si igitur pœnitentiam prædicant, & baculo vae peccata tua suscitant, ne agrè feras, sed cum gratia agnosce. Hoc est ipsorum officium, à quo vel latum unguem recedere ipsis religio est, Ezech. 3. v. 17. seqq.

3. *Universalitas*. Nam Hierosolymis quidem Apostoli incipere debent, & Judæis primùm annunciare Evangelium, Act. 13. v. 46. ita enim prædixerat David Ps. 110. v. 2. Esaias, c. 2. vers. 3. Sed ibi non subsistendum erat. Nam Judæi & Gentes ad regnum Christi pertinebant, & proinde per concionem Apostolorum ad pœnitentiam invitandi erant, qui in universum terrarum orbem emissi, Matth. 28. v. 19. omnibus ubique hominibus, ut pœnitentiam agerent, annunciant, Act. 17. v. 30.

Unde apparet, quàm sitiat Deus nostram salutem, & non velit ullum petire, sed omnes ad pœnitentiam reverti, 2. Pet. 3. v. 9. nam misericordia ejus super omnem carnem, Sir. 18. vers. 12.

Dominica Quasimodogeniti.

Evangelium Joh. 20. v. 19. 29.

DE Noah legimus Gen. 9. v. 20. quod finito diluvio egressus arcæ plantaverit vineam. Idem de Christo audimus in hodierno Evangelio. Postquam enim sævis illis aquis & tumentibus passionis fluctibus superatis ex arca sepulchri vivus resurrexit, ministerium instituit, & discipulos

suos ablegavit in universum mundum, ut vineam, id est, Ecclesiam sibi plantarent per concionem Evangelii, & administrationem Sacramentorum tanquam semen immortalis, 1. Petr. 1. v. 23.

Nos historiam Thomæ, quæ die ipsi facti explicari solet, omittentes, priorem salutem